

Hồi 10

Nhân Cùng Tắc... Bò

Người ta nói một người khi đã luyện ám khí đến một trình độ thật cao thì tay chưa động mà ám khí đã bay ra. Và, khi nạn nhân phát giác thì ám khí đã vào mình.

Người ta nói bất cứ vật gì, dầu mũi tên hay thanh kiếm mỏng, người sử dụng có mạnh đến cách mấy nhưng khi xuống nước thì vật đó vẫn không đi được thẳng đường, nhất định sẽ bị sức nước ép dạt vào.

Người ta nói khi nước cản được vật thì khối nước phải dày, nghĩa là đáy nước phải sâu, phải rộng, vì chỉ có như thế, sức ép mới mạnh, mới có thể cản vật được. Nhưng người ta cũng nói rằng, nếu có một nội lực phi thường dồn vào vật gì đó để giữ cứng khối nước, cho dầu khối nước có nhỏ, cũng vẫn có đủ sức ép để cản vật như thường...

Thư Hương hoàn toàn không biết.

Nàng nghĩ không lẽ Lưu Tiên Sinh đã ra tay?

Tay hắn vẫn không thấy cử động.

Nàng nghĩ không lẽ Trương Dị đã bắt được ám khí? Không lẽ hắn tiếp áp khí bằng chén rượu?

Không lẽ chỉ một thoáng có thể làm ngã luôn đến năm người? Chỉ một thoáng có thể làm cho năm cái đầu bị thủng, mà bây giờ ám khí của Lưu Tiên Sinh lại không đánh vỡ được một cái chén rượu đó sao?

Thư Hương nghĩ không ra.

Nàng không tin Trương... Óc Mít lại có bản lĩnh như thế ấy!

Nàng nghĩ không ra nhưng Lưu Tiên Sinh thì lại nghĩ ra.

Vì nghĩ ra cho nên da mặt hắn vốn xanh bây giờ lại như chàm đỏ.

Trương Dị lại thở ra:

- Dùng thứ ám khí này để giết người, ít nhất cũng sẽ tổn thọ đến mười năm, nếu đổi là ta, thì ta nhất định không bao giờ dùng nó.

Trầm ngâm một chút khá lâu, Lưu Tiên Sinh hỏi, bây giờ thì y nói bình thường chứ không còn lớn lối... từ từ:

- Từ trước đến giờ ngươi có thấy thứ ám khí này chưa?

Trương Dị lắc đầu:

- Bình sanh, ta mới thấy lần thứ nhất.

Lưu Tiên Sinh nói:

- Và ngươi cũng là người thứ nhất tiếp được thứ ám khí đó của ta.

Trương Dị nói:

- Có một người thì có hai người, có hai người thì có ba người, vì thế, thứ ám khí này cũng không có gì khủng khiếp, ta thấy ngươi nên bỏ nó đi là vừa.

Lưu Tiên Sinh lại trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Tống Thập Nương là gì của ngươi?

Ai là người trong võ lâm đều hiểu câu hỏi đó.

Tống Thập Nương là “Thiên hạ đệ nhất Ám Khí Danh Gia, chẳng những là người số một chuyên chế tạo ám khí, mà còn là người số một về ném ám khí, chẳng những ném ám khí tài, mà lại còn là người tiếp ám khí số một trong thiên hạ.

Dưới con mắt của giang hồ, Tống Thập Nương thuộc vào hàng “Nhân Vật Lớn”, điều đó Thư Hương cũng đã có nghe.

Và trước đây, giá như Tống Thập Nương không phải là phái nữ thì rất có thể Thư Hương cũng đã kể tên người ấy vào danh sách... chọn chồng.

Chính vì biết như thế nên khi nghe Lưu Tiên Sinh hỏi câu đó nàng không có lấy chi làm lạ.

Không hiểu Trương Dị có lấy làm lạ hay không, nhưng hắn lắc đầu:

- Cái tên đó, bình sanh ta cũng mới nghe lần thứ nhất.

Lưu Tiên Sinh hỏi:

- Ngươi chưa bao giờ nghe tên đó, cũng như chưa bao giờ thấy món ám khí này?

Trương Dị đáp:

- Đúng vậy!

Lưu Tiên Sinh nói:

- Vậy mà ngươi vẫn tiếp được ám khí đó.

Trương Dị cười:

- Nếu không tiếp được thì cái trán của ta bây giờ lại có một cái lỗ rồi.

Lưu Tiên Sinh nhìn hắn trừng trừng và vệt thở dài:

- Ngươi có thể cho ta biết ngươi làm thế nào để tiếp ám khí đó không?

Trương Dij nói:

- Không!

Lưu Tiên Sinh hỏi:

- Người có thể trả ám khí lại cho ta không?

Trương Dij đáp:

- Không!

Lưu Tiên Sinh lại thở ra:

- Người có thể để cho ta đi không?

Trương Dij lại đáp:

- Không!

Nhưng rồi hấn vụt cười:

- Nhưng nếu người bò thì ta không phản đối.

Lưu Tiên Sinh không hỏi thêm câu nào nữa.

Vì hấn đã mọp xuống... bò.

o O o

Thư Hương nhìn chờ dẫn.

Bất cứ ai nhìn Lưu Tiên Sinh cũng đều cảm thấy hấn cứng đầu hơn đá, hấn lạnh còn hơn băng, hấn trơ trơ còn hơn xác chết.

Mặt hấn y như tượng gỗ, hấn không hề lộ một chút gì để cho người ta có thể biết rằng hấn còn có... linh hồn.

Nghĩa là con người của hấn không có một thứ cảm tình nào cả.

Thế nhưng từ khi hấn thấy gã thiếu niên lùn mập này thì hấn hoàn toàn thay đổi, chẳng những hấn đã cười, mà hấn còn gần muốn khóc, chẳng những hấn xanh mặt mà hấn còn quì xuống để bò.

Người ta nói người nông dân cầm cây chĩa đi xoi ếch, khi nhắm đã chắc chắn, phóng cây chĩa xuống và lở trật để cho con ếch nhảy đi, thì người cầm chĩa nhất định không làm sao có thể phóng thêm chĩa nữa, mặc dầu con ếch nhiều khi nhảy... không nhanh mà là nhảy... từ từ. Người ta bảo không phải con ếch giỏi mà tại người cầm chĩa... quỳnh.

Người ta bảo thợ săn nhắm bắn con cọp phát đầu lở trật, thì chỉ có hai đường, một là cọp chạy mất, hai là cọp vồ chết thợ săn, chứ không làm sao bắn được phát thứ hai, mặc dầu về sự tính toán thời gian người ta ước lượng người thợ săn có thể nổ thêm phát nữa để hạ cọp, chứ không khi nào nó chạy thoát nổi, hoặc hại người thợ săn nổi.

Nhưng sở dĩ không bao giờ có trường hợp nổ phát thứ hai là tại vì người thợ săn mất tinh thần.

Những người đã luôn thành công, tin chắc vào sự thành công của mình, nhưng bỗng có một trường hợp thất bại, thì bao nhiêu sự tự tin, bao nhiêu tinh thần cũng sụp đổ theo luôn.

Sụp đổ đến mức không làm sao gượng được.

Đó là trường hợp của Lưu Tiên Sinh.

Nếu quả thật có thua thì, bằng vào trình độ “cao thủ” cũng phải thêm được vài chiêu nữa. Nhưng hắn không làm thế, hắn chịu thua luôn.

Và biết đâu Trương Dị chỉ có mỗi một môn tiếp ám khí là tuyệt diệu, còn những thứ khác thì tầm thường, chẳng hạn như khinh công, chắc gì hắn sánh nổi với họ Lưu?

Thế nhưng vị Lưu Tiên Sinh của chúng ta cũng chịu thua!

Người ta bảo đó là thảm bại... tinh thần.

Cao thủ là phải giỏi về võ công, nhưng tinh thần mới là chủ yếu, khi lòng tự tin bị sụp đổ, thì có gắng gượng cho mấy, cuối cùng sẽ thảm bại mà thôi.

Biết thắng trước đối phương và cũng biết bại trước đối phương, đó mới là cao thủ.

Lưu Tiên Sinh là cao thủ.

Nhưng Thư Hương cứ thắc mắc, nàng không sao tìm được chỗ “hơn người” của Trương... Ốc Mít.

Nếu hắn không giỏi sao “cao thủ Lưu” lại chịu thua? Nhưng hắn giỏi ở chỗ nào?

Nàng thấy hắn chỉ có thể thông minh hơn kẻ... khật khùng chút đỉnh.

Thư Hương không thấy nổi, người khác cũng không thấy nổi.

Mỗi người trong bữa tiệc, con mắt đều mở tròn gần bằng quả trứng gà, miệng họ đều há hốc, tất cả đều gần như biến thành tượng gỗ.

Từ này giờ họ đứng cả lên mà họ vẫn không hay.

Trương Dị lại rót rượu và lại cười cười:

- Các vị hãy ngồi xuống đi chớ, lúc có thể ngồi thì đứng làm chi cho mỗi cái. Huống chi, rượu, thịt đã ê hề, không ăn cũng uống, không uống cũng phí. Khách sáo làm chi!

Giá như trước khi xảy ra chuyện, hắn có gào có hét đến rách cuống họng cũng không ai thèm để ý, nhưng bây giờ, hắn có nói lơ lơ lửng lửng thế nào cũng trở thành mạng lình.

Hắn nói chưa kịp dứt câu thì tất cả hè nhau ngồi xuống.

Chỉ có Thư Hương là khác.

Nàng vốn đã ngồi rồi nhưng bây giờ vụt đứng lên. Đứng lên và bước thẳng ra ngoài.

Như không nhìn thấy, Trương Dị nói bông lông:

- Lưu Tiên Sinh bây giờ chắc chưa đi xa lắm, đuổi cũng còn kịp chán.

Câu nói vu vơ của hắn là một mãnh lực phi thường.

Thư Hương dừng hẳn lại.

Nàng đứng như đinh đóng dưới chơn, nàng chỉ quay mình lại nhìn hắn lườm lườm.

Trương Dị cười:

- Ta rất không thích uống rượu một mình, sao chư vị không cùng uống cho vui?

Không thấy tay hắn nhích, chỉ thấy cái đầu bự của hắn hơi ngửa ra sau, chén rượu đã cạn khô.

Thư Hương hăm hăm bước lại đứng ngay trước mặt hắn:

- Tửu quỷ, sao không bưng cả bầu mà uống cho mau?

Trương Dị nói... từ từ:

- Cái miệng tôi lớn, cái miệng bầu nhỏ quá.

Như vô ý mà như hữu ý, hắn liếc nhanh vào cái miệng nho nhỏ xinh xinh của Thư Hương và cười cười nói tiếp:

- Một lớn một nhỏ, bầu có kê vào cũng không vừa.

Thư Hương đỏ mặt và nàng vụt nguýt dài:

- Đừng có đắc ý, cho dầu người có giúp ta đó, nhưng cũng không có gì đáng kể đâu.

Trương Dị hỏi:

- Ủa, cô cũng công nhận rằng tôi đã có giúp cô?

Thư Hương "hứ" một tiếng nhưng lại làm thinh.

Trương Dị lại nói:

- Nếu biết người giúp mình mà sao chẳng tạ ơn?

Thư Hương bĩu môi:

- Đó là tại người tự nguyện chớ có gì mà phải tạ ơn?

Trương Dị gật gù:

- Phải phải, đúng đúng, tại ta hay ăn cơm nhà đi lo chuyện bao đồng...

Thư Hương đứng cắn môi, hồi lâu nàng vùng lớn tiếng:

- Bất luận thế nào, ta nói cho người biết là người cũng đừng cho rằng ta ứng người.

Trương Dij hỏi:

- Thật cô không ứng tôi à?

Thư Hương trả lời, nhát mặt:

- Không ứng!

Trương Dij gặn lại:

- Cô đã quyết không ứng?

Thư Hương đáp:

- Không ứng!

Trương Dij hỏi:

- Cô có sẽ đổi ý không?

Thư Hương nói như hét vào tai hắn:

- Ta nói không ứng là không ứng, chết cũng không ứng!

Trương Dij vụt đứng lên, ngó thẳng vào mặt Thư Hương, rồi cung kính vòng tay:

- Đa tạ, đa tạ, thật là cảm kích vô cùng.

Thư Hương sững sờ, nàng hơi lúng kượng nhưng vẫn cố giữ vẻ thản nhiên:

- Đa tạ cái gì?

Trương Dij nói:

- Chẳng những tôi tạ ơn cô mà tôi còn tạ thiên, tạ địa.

Thư Hương nhìn hắn trân trân:

- Người... người có bệnh phải không?

Trương Dij nói:

- Mấy lúc này tôi cứ hồ nghi là cô sẽ ứng tôi, vì thế cho nên tôi lo đến ăn ngủ không yên.

Thư Hương lại hỏi:

- Nếu ta ứng người thì người sẽ... sẽ... loạn óc chắc?

Trương Dij cười nói:

- Nhưng bây giờ thì tỉnh táo lắm, cũng không sợ nữa, chỉ cần cô đừng ứng tôi thì chuyện gì khác nữa cũng đều có thể thương lượng.

Thư Hương nhìn hắn như nhìn... quái vật:

- Ta với người có gì để thương lượng?

Trương Dij cười nói:

- Đào lão bá nhất định sẽ không thôi kiếm cô đem về để gã cho tôi.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Thư Hương nói:

- Ta không về.

Trương Dij nói:

- Nhưng rồi sớm muộn gì cũng phải về.

Thư Hương lại ngẫm nghĩ một lúc lâu, nàng nói:

- Ta chờ sau khi có chồng rồi sẽ về.

Trương Dij vỗ tay cười:

- Hay, ý kiến đó hay lắm!

Nhưng rồi hấn lại cau mày:

- Nhưng rồi cô chọn ai làm chồng?

Thư Hương nói:

- Chuyện đó người không cần biết.

Trương Dij thở ra:

- Không phải tôi cần biết làm chi, nhưng tôi chỉ lo nơm nớp là lỡ cô không có chồng được thì sao?

Thư Hương thiếu điều nhẩy dựng lên:

- Ta sẽ không lấy được ai à? Người cho rằng không ai... muốn lấy ta à? Bộ ta xấu như heo chắt?

Trương Dij điềm nhiên lắc đầu:

- Không xấu như heo mà lại còn đẹp như tiên, chỉ có điều tánh tình của cô biết có ai chịu nổi hay không?

Thư Hương bủi môi:

- Cái đó người đừng có lo, tự nhiên là có người sẽ chịu nổi.

Trương Dij nói:

- Người mà chịu nổi cô thì lại chưa chắc cô chịu nổi người đó, chẳng hạn như vị Lưu Tiên Sinh.

Vừa nghe nói đến cái tên Lưu Tiên Sinh... là da mặt của Thư Hương xuống màu trắng nhợt...

Trương Dij thản nhiên nói tiếp:

- Thật ra thì hấn cũng chưa chắc đã muốn cưới cô, sợ hấn có dụng ý khác...

Thư Hương trở mặt:

- Có dụng ý? Dụng ý gì?

Trương Dị lắc đầu:

- Tôi cũng không biết hắn có dụng ý gì, tôi chỉ lo là khi mà hắn đã đạt được mục đích rồi, hắn sẽ bỏ cô, chừng đó cô lại trở về ứng tôi thì quả là chuyện... nguy hiểm cho tôi hết sức.

Thư Hương giận xanh mặt, nàng nói gần từng tiếng:

- Người hãy yên lòng, cho dầu ta có phải cạo trọc đi làm bà vải, ta cũng không khi nào chịu ứng người đâu.

Trương Dị lắc đầu chậm chậm:

- Thật tôi không yên lòng chút nào cả, chuyện đời rất khó mà biết trước, bất cứ chuyện gì mới nghe qua tưởng đâu là hoang đường, thế nhưng nó vẫn cứ phát sanh...

Thư Hương giận lắm, nàng cười lạt:

- Người nghĩ rằng người là người như thế nào vậy? “Mỹ nam tử” chắc? Phan An, Tống Ngọc tái sanh chắc? Hừ, người bằng vào điểm nào mà cứ chắc mồm rằng ta sẽ ứng người?

Trương Dị thản nhiên:

- “Mỹ nam tử” cũng được mà “Trư Bát Giới” cũng được, những cái đó đều không quan hệ, tôi chỉ chờ khi nào cô có chồng rồi thì tôi mới yên lòng.

Thư Hương gần gần:

- Được, ta sẽ có chồng thật nhanh, khi ta có chồng, ta sẽ cấp tốc thông báo cho người biết.

Nàng vừa nói vừa thở, nàng giận đến muốn phát điên.

Chuyện thật là đáng tức, người không yên lòng, người lo sợ khi nghe nói đến chuyện hôn nhân giữa nàng và hắn, đúng ra phải là nàng. Không ngờ hắn lại nói trước, hắn tỏ ra lo sợ trước, thế có tức không?

Nàng không muốn nhìn mặt hắn, càng nhìn nàng càng thấy tức ứ gan, cho nên nói xong là bỏ đi ngay.

Trương Dị nói:

- Khoang, chờ chút.

Thư Hương quát hỏi:

- Chờ cái gì? Chẳng lẽ bây giờ mà người vẫn còn chưa yên lòng?

Trương Dị nói:

- Quả thật tôi không yên lòng chút nào hết, bởi vì vạn nhất nếu trước khi cô kiếm được chồng, lỡ cô chết thì sao?

Thư Hương giận dữ:

- Ta chết thì... thầy kệ cha ta, ăn thua gì người mà người phải sợ?

Trương Dị nghiêm mặt:

- Ăn thua chớ sao lại không ăn thua? Bởi vì ngay bây giờ, ngay khi mà cô chưa có chồng thì trên danh nghĩa, cô vẫn là người của nhà họ Trương, nếu cô có chuyện gì phiền phức thì tôi phải lo giải quyết, nếu cô có mệnh hệ nào, tôi phải vì cô mà báo thù, cô thấy có phiền không? Chuyện cứ như thế mà kéo dây dưa, tôi làm sao yên lòng được? Vả lại, tôi là con người vốn rất sợ chuyện phiền phức, mà tình trạng của cô bây giờ lại nhập nhằng, bảo tôi làm sao có thể yên lòng?

Bây giờ thì Thư Hương đã run, không phải sợ mà vì quá tức, nàng không la nổi nữa, nàng chỉ cười gằn:

- Đừng sợ, ta không chết nổi đâu.

Trương Dị nói:

- Cũng không có gì nhất định, tôi đã nói trên đời này có những chuyện kỳ cục lắm, huống chi con người có cái tánh tình như cô, cái người bị người ta mang đi bán vào nhà thổ mà vẫn còn... cảm ơn thì...

Hắn thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Cô thì chưa biết bao giờ mới có được chồng, còn Đào lão bá thì lúc nào cũng quyết kiếm cô bắt về, vậy cô không thấy rằng rồi rất có thể cô lại gã về cho tôi sao?

Thư Hương cắn răng, mắt nàng sòng sọc, nhưng rồi nàng lại hỏi:

- Được rồi, bây giờ người nói gì, bằng cách nào người mới yên lòng, nói đi?

Trương Dị nói:

- Tôi có thể nghĩ ra cách.

Thư Hương hỏi:

- Cách gì?

Trương Dị nói:

- Bây giờ như thế này, cô nghĩ coi cô định chọn ai làm chồng, cần phải tới đâu tôi sẽ bảo vệ đưa cô tới đó, sau khi cô gặp được, cô có chồng thì giữa tôi và cô mới hoàn toàn không còn quan hệ, có như thế tôi mới yên lòng.

Thư Hương cười lạt:

- Hừ, thật không ngờ con người của người mà lại cũng tính chuyện quá chu đáo như thế.

Trương Dị nói:

- Không dám, quá khen quá khen, thật ra thì con người của tôi từ trước đến nay vốn thường hay có thái độ mặc kệ bất cần, vì tôi lười lắm, nhưng chỉ riêng có chuyện này thì nhất định phải chu đáo, vì nếu mà cưới lỡ một người vợ không vừa ý thì y như đeo một cái gông vào cổ suốt đời, vì thế cho nên lười cách mấy cũng vẫn phải lo.

Thư Hương nghiêng răng kèn kẹt, nàng giận đến mức không nói được nữa...

Trương Dị lại nói tiếp:

- Chính vì sự việc quá trọng đại như thế, cho nên cô muốn kiểm ai, muốn chọn ai làm chồng thì dầu cho thiên sơn vại ải, dù cho leo núi trèo đèo, tôi cũng quyết đưa cô đi đến nơi đến chốn.

Thư Hương cắn răng trừng trừng nhìn hắn, giá như ăn thịt được hắn, thì nàng cũng không từ, nhưng một ý nghĩ thoáng qua, nàng nói:

- Được lắm, ta định đi kiếm Ngọc Hồ!

Trương Dị nhíu mày suy nghĩ, hắn nói lầm bầm như tự nói với mình:

- Đâu cà? Chỉ có Tây Hồ, Động Đình Hồ, chớ đâu có nơi nào là Ngọc Hồ đâu hè?

Thư Hương thật muốn xáng cho hắn một tát tai sặc máu, nàng nắm tay lại la lớn:

- Ta nói Ngọc Hồ, Lữ Ngọc Hồ là con người, chớ không phải "cái hồ", con người đó chàng khăn đỏ, con người đã chịu trăm kiếm tại gò Bạch Hổ đó, người có nghe nói đến chưa?

Trương Dị ngơ ngớ hỏi:

- Sao lại không nghe cà?

Rồi hắn lại lắc đầu:

- Chịu thua, không biết cái tên đó.

Thư Hương trợn vào mặt hắn:

- Đúng là thứ chỉ biết có ăn, ngoài ăn ra người còn biết gì nữa không?

Trương Dị đáp:

- Còn chớ, còn biết uống rượu nữa chớ.

Nói tới rượu là y như tay hắn bị bật máy, hắn rót một chén uống cạn rồi gật gật:

- Được rồi, Ngọc Hồ thì Ngọc Hồ, tôi sẽ đưa cô đến gặp hắn, nhưng có điều hắn có chịu cưới cô hay không thì tôi không bảo đảm đó nghe.

Thư Hương xòe bàn tay vỗ vỗ vào ngực, gần gần:

- Ta, ta... đó là chuyện của ta, tự nhiên ta có cách của ta, không phải chuyện của người, biết chưa? Ốc Mít?

Đúng là nàng đã giận quá nên không còn suy nghĩ, thật ra thì bình thường nàng cũng thanh nhã lễ độ, nhưng ác một chuyện là cứ hay nổi nóng, mà khi nổi nóng lên rồi nàng lại quên rằng thái độ và lời lẽ của mình cũng không kém kẻ lưu manh, kẻ hồ đồ hỗn độn là bao.

Rất tiếc là những lúc đó nàng lại không có soi gương, chớ giá như có, chắc chắn nàng sẽ “trang điểm” lại ngay, vì lúc đó mặt mày đáng điệu của nàng trông dị hợm lắm, dị hợm còn tệ hơn Trương Dị. Đó may là nàng đẹp, chớ lỡ hơi xấu một chút thì những lúc như thế, có lẽ thiên hạ sẽ chạy luôn không dám ngó.

Trương Dị lại gật gật:

- Được rồi, tôi sẽ đưa cô đi, nhưng tôi đề nghị giữa chúng ta phải có ba điều giao ước trước.

Thư Hương nhượng nhượng mắt:

- Giao ước?

Trương Dị gật đầu:

- Thứ nhất, chúng ta giao hẹn trước, tôi không bao giờ cưới cô và cô cũng không bao giờ ưng tôi.

Thư Hương trợn mắt:

- Rất tốt!

Trương Dị nói tiếp:

- Thứ hai, chúng ta tuy đi một đường, nhưng mạnh ai nấy đi, bất luận cô làm chuyện gì, tôi cũng không được xen vô, và bất quá tôi làm chuyện gì, cô cũng không được xen vô.

Khóe mắt Thư Hương gần muốn rách:

- Rất tốt!

Trương Dị lại nói:

- Thứ ba, chỉ cần cô bằng lòng ai thì bất cứ lúc nào cô cũng có quyền lấy hấn, bất cứ tôi chịu ai thì lúc ấy tôi cũng có quyền cưới người đó, không ai được can thiệp chuyện riêng của ai.

- Rất tốt!

Thư Hương nói hai tiếng “rất tốt” sau cùng thiếu chút nữa ngôi nhà đã bay luôn nóc, cơn giận của nàng thật đã tràn hông...

Đáng lý những “giao ước” đó phải chính miệng nàng nói ra, chính nàng bắt buộc hắn phải tuân theo, bởi vì những cái đó mới đúng là thứ mà nàng lo lắng.

Thế nhưng cái tên Trương... Ốc Mít này lại cũng hốt được trước, làm như là nàng rất chú ý đến hắn, rất muốn hắn, rất mong làm được vợ hắn, cho nên nàng cứ can thiệp vào việc hắn, hắn lấy nàng nào là nàng nhảy dựng lên ghen!

o O o

Những “thực khách” không biết đã len lén rút mất tự lúc nào.

Trong ngôi nhà bây giờ chỉ còn có Thư Hương và Trương Dị.

Trương Dị uống luôn một hơi ba chén rượu nữa rồi mới cười cười:

- Bất luận chuyện như thế nào, chính tôi cũng đã nhờ dựa được vào cô nên có được một bữa rượu lữ lữ, nhất là lại được uống thứ “hỷ tửu”, lẽ ra tôi phải cảm ơn cô.

Như sực nhớ ra, Thư Hương hỏi:

- Làm sao người biết chỗ này mà tới? Còn cha tôi đâu?

Trương Dị cười:

- Có những chuyện mà tôi không muốn cho cô biết, cô cũng không nên ép tôi phải nói:

Thư Hương mím môi gật gật:

- Có thể lắm, có thể người và cái đám người trong nhà này giống y nhau, có lẽ bọn người đã toa rập với cái tên Lưu Tiên Sinh từ trước.

Trương Dị gật gật:

- Hổng chừng... có lẽ vậy, trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Thư Hương nhìn quanh:

- Bọn họ đâu?

Trương Dị đáp:

- Đi rồi!

Thư Hương hỏi:

- Tại làm sao người lại để cho họ đi?

Trương Dị đáp:

- Luôn cả Lưu Tiên Sinh mà tôi còn vẫn để cho đi thì giữ cái đám này lại làm gì?

Thư Hương hỏi:

- Tại sao người để cho tên Lưu Tiên Sinh đi?

Trương Dị đáp:

- Hắn chỉ có mỗi một việc là muốn cưới cô, việc làm tuy có ngu nhưng không có xấu, huống chi, hắn lại còn có lòng mời tại hạ uống rượu.

Thư Hương nói:

- Nhưng hắn là tên sát nhân, là kẻ giết người.

Trương Dị him hím đôi mắt như nhà sư nhập định:

- Cô lại chẳng là kẻ giết người sao? Có những người thật cũng cần phải giết.

Thư Hương đỏ mặt, nàng nhìn hắn trừng trừng...

- o O o -